

af den. Lidt efter rejste han sig ogsaa og trak sig bort med et Smil under det lille lyreformede Overskæg og en Forbandelse mellem sine smukke hvide Tænder.

Da han var gaaet, sad Veninderne nogen Tid uden at kunne faa Samtalen igang paany. Jytte foreslog tilsidst en Spaseretur i Haven; men Meta fandt nu paa, at hun nødvendigvis maatte gaa. Hun havde noget at aftale med sin Svogers Husholderske i Anledning af Festen. Hun vilde saa vente paa sin Mand derhenne i Præstegaarden.

Jytte forsøgte ingen Overtalelse. Hun vidste godt, at hun nu havde mistet den sidste af sine Veninder, maaske den eneste, der virkelig havde haft noget tilovers for hende. Hun havde flere Gange kunnet mærke det paa Pastor Gaardbo, at han og Meta havde talt om hende, og at Meta havde taget hende varmt i Forsvar overfor Folkensnakken. Det vilde hun nu ikke gøre oftere. Og hvad der var foregaaet her, vilde Pastor Gaardbo altsammen faa at vide. Meta var jo hans Fortrolige. Det havde netop været det afgørende for hende.

Hun fulgte Veninden ud gennem Alleen, og hele Tiden holdt hun hende under Armen, skønt Metas Holdning ikke just indbød dertil. Men hun vidste, at de nu aldrig mere vilde ses.

»Lad mig sige dig det, Meta — skønt det endnu